

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ (ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΧΡ. ΚΟΡΥΛΛΟΥ

Δημοσιεύουμε σήμερα δυο ακόμα χαριτωμένα και πνευματωδέστατα ανέκδοτα του αληθινού του εκ Πατρών Ιατρού, πολιτευτού και συγγραφέως Χρ. Κορύλλου:

Κατά την μεταπολίτευση του Νοεμβρίου του 1920, μαζί μ' άλλους Πατρινοὺς δημοκρατικούς πολιτευτάς, συνελήθη μ' ὁ Κορύλλος. Ἐνα ἀπόσταμα χωροφυλάκων ἀνέλαβε νὰ μεταφέρει τοὺς συλληφθέντας στὶς φυλάκεις «Μαργαρίτη». Ὅταν λοιπὸν ἡ... πομπὴ πρῶτος ἀπὸ τὴν πλατεία «Μοναίως», τὸ συγκινητικὸ ἐκεῖ πλήθος, λιπομονώντας μέσα στὴν κοιμητικὴ παραζάλι τὴ χροστοῦσε σὲ μερικὸν ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας καὶ τὶς ἐνέργειάς τους στὸν τόπο, ἐξεστμίξεν ἐναντίον τους χίλιες δυὸ βρισίεις. Οἱ ζωηρότεροι μάλιστα ἀρπάζαν ἀπὸ τὰ ρεῖθρα καὶ πετοῦσαν ἐπάνω τους ὅ,τι εἴσκοναν μπροστὰ τοὺς, λεμονόκουπες καὶ κοτσάνια ἀπὸ κουκουδιά.

Οἱ δαινοπαθόντες πολιτευτὰ ἦσαν ἔξω φρενῶν γιὰ τοὺς ἔξκελισμοὺς ποὺ φησίσταντο, ἐδῶνα φωνεῖς. Ὁ Κορύλλος όμως τι ἔκανε νομίζετε; Σὲ κάθε λεμονόκουπα καὶ σὲ κάθε κοτσάνι ποὺ δεχόταν κατακεφάλαια, ἐδῶγαθε φραγματικὰ τὸ κατέλιπο του καὶ χροστοῦσε δεξιά κ' ἀριστερά, μὲ μειδιάματα καὶ ὑπολήψεις, ἀκριβῶς δηλαδὴ ὅπως δὴκανε ἂν τὸν χροστοῦσαν σὲ διαδήλωση!

— Ἔτσι πρέπει νὰ κάνουν, ἔλεγε μετὰ καιρὸ στοὺς φίλους του, οἱ λαοφρόβιτοι πολιτικοί. Ὁρεῖλουν νὰ σβήσουν τὴ λαϊκὴ θέλησι, ὁποσδήποτε κα' ἂν ἐκδηλῶνεται, ἔτσι ἀκόμη καὶ μὲ... κοτσάνια!...

Ἀλχησιμόντης ἔμεινε ἐπίσης ὁ μῦθος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Κορύλλος ἐκεραινοῦδῆσε σὲ κάποια συγγενή του τὸς πολιτικούς του ἀνταπάλους, οἱ ὅποιοι τὸν ἐπέριξαν λέγοντας ὅτι τὰ δημοκρατικὰ φρονήματα εἶνε κοιταμάρες:

— Ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο, εἶπε, εἶχε δεξιά κ' ἀριστερά του δυὸ δεξιμένους. Στὴ μὲ βροσκόντουσαν τὰ κροναῖα καὶ στὴν ἄλλη τὴ μυαλά. Ἐπαίρινε λοιπὸν ἕνα-ἕνα τὰ κροναῖα καὶ τὰ γυμνὰ μυαλά. Ἀλλὰ σὲ κάποια στιγμή ἐσοῦθηκα τὸ μυαλά, ἐνὸς εἶχαν μείνει πολλὰ κροναῖα γιὰ γέμισμα. Βρήθηκε λοιπὸν ὁ Δημιουργὸς πρὸ διλήμματος. Βασίσταν νὰ φτιάξῃ ἄλλα μυαλά κ' ἐσοκέρτρινε νὰ γεμίσει τὰ ὑπόλοιπα κροναῖα μὲ καμιά ἄλλη πρόχρησι οὐσία. Κίτταξε λοιπὸν τὸν γινόμενον του καὶ εἶδε μὲ θημιονὰ ἄμρα. Τυ τῆρε τότε κ' ἐγέμισε μ' αὐτὰ τὰ κροναῖα ποὺ ποὺ εἶχαν μείνει.

— Ἐ, λοιπὸν, κατέλιξεν ἐπιγραμματικὰ ὁ Κορύλλος, ἀπὸ τὰ τελευταῖα αὐτὰ κροναῖα εἶσαστε ἔτσι ὅλοι, ἔσπες οἱ παλαιοκομματικοί!...

Ἰδοὺ τέλος πῶς ἐσατοῦριζεν ὁ Κορύλλος τὴν καταρτιβὴ πῶν μαθητῶν σὲ σχολαστικὲς μελέτες περὶ στεγομυίας, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπιδημίας τοῦ Δαυγείου.

— Μοὺ θημιζον, ἔγραφε στὸν Πατρινοῦ τύπο, τὸ ἐπιτήμιο ποὺ ἀρῆωσαν ἐν Ρεῖος Ραγκιθῆς—Νερούδος σὲ κάποιοι προπάτορα τῶν σημερινῶν κηνητῶν τῆς στεγομυίας:

*Ἐνθάδε κείται ὁ Μούγιος Ἀρειὸς
ποὺ μὲ τὶς μυίγες πάλνε περὶς καὶ καβέλλαρῖος!*

Ἔλους. Ἦταν δὲ ἄριστος σκολευτής.

Περιεργὸς τύπος τῆς Ἐπαναστάσεως ἦταν καὶ ὁ παπὰ-Καλλίνικος, ἀπὸ τῆ Βαρβίτσι. Γι' αὐτὸν ὁ Φωτῆκος γράφει: «... Εἰς τὰς μάχας πάντοτε ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἐπήγαινε ἡμέρας. Εἰς τὰς Πάτρας δὲ κατὰ τὴν περιφρομὸν μάχη τῆς 9ης Μαγίου, οἱ Τούρκοι ἐκνηγῆσαν καὶ αὐτὸν, οὗτος δὲ καταδικασμένος, ἔριψε τὴν Εἰκόνα ἐν τὸς μῆας βῆτον καὶ εἶπε εἰς αὐτήν, ὅτι ἂν δὲν δυναμώσῃ τοὺς Ἕλληνας νὰ νικήσουν τοὺς Τούρκους, δὲν τὴν πάρει πάλιν, προσθήσας: — «Πήρανε καὶ σὺ μὲ τοὺς Τούρκους!» Ἐντὸς ὀλίγου οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν καὶ τὸντο ἔθεωρηθὲν θαύμα τῆς Παναγίας».

Ἄλλος παπὰ-Καλλίνικος, Μωραΐτης κ' αὐτὸς, εἶχε πᾶσι τὸ ἀπόρητο Μοναχίτσι τῆς Κανδήλας, τὸ εἶχε ὀμφόσει μὲ κανόνα καὶ μωμπάρδες καὶ τὸ εἶχε μεταβάσει σὲ ἀληθινὸ φρούριον. Σ' αὐτὸ εἶσκον ὄσυλο οἱ ἐπαναστάτες καὶ πολλοὶ γιάτροι ἐκεῖ τὶς λαβιομαπῆς τους. Ὁ Καλλίνικος φημιζονταν γιὰ τὴν ἐπιτηριότητα του στὴ χειροφυγική, καὶ μάλιστα χροστομοιοῦσε τὴ μέθοδο τῆς ἀντιστηρίας μὲ ἀνάπνευμα, ἀργότερα ὁμως ἕνας Ἰταλὸς φιλέλληρ τοῦ εἶχε φέρι πολλὰ ἀντιστηρικὰ καὶ ἐργαλεῖα ἀπὸ τὴν Πάντοβα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ

(ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ)

Ἦ Ὁρασιότη ἐσὺ ξανθὴ ἀπὸ γλυκεῖα ἔξουσία ἡ φύσι σου ἐχάσιε γιὰ κάθε μὲ καρδιά, ποὺ ὁ Ἔρωτας εἰνεγκῶς, λαμπρὸς, χαριτωμένος, ποτὰ ἔσνα ἰπρητεῖ πάντα μὲ σὲ ἐνομένους, τ' ἄβολο δέξου χαρῖσιμα ποὺ σοὺ χαρίζουν, φίλη, καθὼς γεννιόντ' οἱ στίχοι μου καὶ βγαίνουν ἀπ' τὰ χεῖλη. Καὶ ἂν ἐτούτες μου ἡ στροφές σ' ἀρέσουν, καρὰ μου, θὰ ποὺ πῶς εἶμαι ποητῆς τῶρα μὲ τὰ σοστά μου. Μ' ἕνα σου θεῖο χαμόγέλο τριανταφυλλοπλασμένο ποὺ εὐτυχῆς κάνει τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου φωτισμένο, φῶσις τὰ τραγοῦδια μου ἐσὺ ποὺ λάμψι ἀπλόνης στὸ γλυκὰ μάτια μωροφρονιάς καὶ σφάριξ καὶ πληγῶνεις. Ἐσὺ, ὃ θεὰ ποὺ βροσκοῦ καὶ στέκειε χαραμηνὴ σὲ κάθε χεῖλι ἀρμονιὸν πάντα χαριτωμένη, καὶ δέσει τὴν κάθε φωνὴ μὲ μὲ γλυκεῖα ἀρμονία γλυκὸς γεννῶντας στεναγμὸς στὴν καθεμὰ καρδιά, ἡ δούλες σου ἡ Χάριτες ὀλόχαρες κροστοῦνε τὸ γαλατῖνο χεῖρι σου καθὼς σὲ κροστοῦνε, τὸ χεῖρι σου ὅπου μ' αὐτὸ πλέκει τὴν προδῶσια καὶ στὴν φρυχὴ νέου ἔρωστο μὲ ἀκαταστασία πλεόν γλυκεῖα κ' ἀπότερη τὴν ἠδὸν χαρίζεις. Ἄχ! ὃ θεὰ ξανθομάλλη, ἀνίσως χροματίζεις τοὺς στίχους μου καὶ ἀνησῶν ἀπὸ τὰ χροματὰ σου, ἂν ὀλοι μου οἱ στοχομαῖοι γυρίζουνε κοντὰ σου, κάμει ἐσάχαγια στὸν ποητὴ ποὺ μὲ χροσιτὴ παρθένα τοῦ ἔχει μὲ τὸν Ἔρωτα τὰ στήθη πληγωμένα. Σὺ κάμει τὴ προσότερη νὰ ἔχη σταθερότη σὲ μένα ἢ λιγότερη τῆς ἐρωπᾶς ἀπλότη. Εἰς τὶς ἡμέρες τὶς χροσῶς τῆς Φλώρας τὸ παιδάκι πετάει κ' ἐκίνη τοὺ λαλεῖ: «Ἐλα, γλυκὸ ἀερίδι, μὲσ' στὴν ἀγκυλὴ τοῦ ἔρωστο ποὺ τόσο σ' ἀγαπᾶει. Ἐλα...». Ἄλλ' αὐτὸ φέινει κορυφὸ κ' ἄλλοῦθενε (πετάει,

γιατὶ ὅταν ἐλευθέρω νὰ εἶν' αὐτὸ θελήσει, τὴν ἄλυσσο ποὺ τὸ κρατεῖ αὐτὸς θεὸ νὰ τὴ λύση. Ἄχ! ὃ θεὸς αὐτῆς λύθρης, ἡ ἀσπλαχνὴ θεὰ μου, ἀπ' τὰ δεσμά μου κ' ἔφυγε, χάθηκε ἀπὸ κοντὰ μου. Αὐτὴ ἀγαπᾶ, μὲ ἀδάμαστη πηγιάνει καὶ ζητᾶει νὰ εἶσῃ ὅποιον ἔρωτα ἐκίνη ἀποθιμάει. Ἄχ! δούστιχος, ἀποθιμὸ νὰ φύγω ἀπ' τὰ δεσμά τῆς, μὲ δὲν μ' ἀκούς, γλυκεῖα Ὁμορφιά, καὶ μὲ κρατεῖς (κοντὰ τῆς.

Μετ. ΑΡΙΣΤ. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(ΤΟΥ Α. CHENIER)

Ὅντας τὰ λέει τὰ πάθια του, κανένας Ἐλαφρόνεις. Ἦ ἔλαχε τ' ἀπὸ πιστὸ γλυκὰ τὸ μερόνεις. Καὶ τῆς ἐρωτοπλήγῶτης καρδούλας τὸ φαριμάμ μὲ τὸ παρατόνος κ' αὐτὸ γλυκαίνεται λιγάκι. Γιὰ τὸ βαρὸ τὸ νῆτρο τοῦ ὀνειδὸς ἔξομολογῆται σὲ φίλο του, ἀπ' τὸν ἔρωτα κ' αὐτὸς ποὺ τραγινητάι, ἢ μοναχὸς του σ' ἔρημα ρουμιάνια καὶ ραχοῦλες στὶς ἀφῆς λέει τὸν πόνο του, στοὺς βράχους, στὶς βροσούλες. Μετ. Ν. ΧΑΝΤΖΑΡΑ

ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

(ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ)

Πλεῖα στὴ ζωὴ δὲν θὰ πατῆ τὸ δούστιχο ποδάρι τὶς ἄρες ὀχθες ποὺ ἀγγῆσα στὰ χροναῖα τὰ χροσᾶ, ὃ, ποθητὸ μου Ζάκυνθο ποὺ πάντοτε μὲ χροσιτὸ στὸ κῆμα καθρεφτίζεσαι, στὰ ἑλληνικὰ νερά. Ἀπὸ κεῖ μέσα ἀδάμαστη ἢ Ἀφροδιτὴ βῆρες κ' ἔκαμει μὲ τὸ γέλιο τῆς γόνιμα τὰ νησιὰ ποὺ ἀπεργόρατα ὁ λαμπρὸς ὁ στίχος δὲν ἀφήρε. τὰ νερά σου τὸ διάφανο, τὰ δέντρα τὰ πικνὰ. Τοῦ ποητῆ ποὺ ἔφυλε σὲ μακροχρὴ ἔξορία τῆς μοῖρας τ' ἄγρα κῆματα, ποὺ τὸ μικρὸ νησι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐφίλησε τρανὸς στὴ δουτιχία, Ἄπ' τὸ παιδί σου τ' ἄχαρο, ὃ μητρικὴ μου γῆ, θὰ λάβης τὸ τραγοῦδι τοῦ μόνῃ σου συντροφῆα.

Σ' ἐμένα ἢ μοῖρα μοῦ ἔγρασαν ἀδάμαστη ταρῆ. Μετ. Σ. ΜΑΡΤΩΚΗ

Ὁ Οὔγιος Φώσκολος.

